

Alting bliver nyt!

Åb 19-22

"Og han, der sidder på tronen, sagde: 'Se, jeg gør alting nyt!' Og han sagde: 'Skriv! For disse ord er troværdige og sande'" (Åb 21,5).

Hovedtanke

Når Gud gør alting nyt, gør han for altid en ende på uretten.

Introduktion

Peter Fox – sanger fra Berlin – beskriver i sin sang "Alles neu" fra 2008, at han sprænger sin hybel i stumper og stykker, slipper alt, hvad han har og bliver helt høj. Når man ikke bryder sig om sit liv, kan man "opdatere" det. For ham betyder det: Begynde at udtrykke sig konkret og forpligtende, være kernesund og veltrænet, ikke lyve, ikke ryge, ikke ligge på den lade side og forsøge at gøre verden til et lidt bedre sted.

Hvordan ser "Alting bliver nyt" ud, som vi læser om det i Johannes' Åbenbaring? Er det kun en opdatering eller et lag sminke?

"Gud er også (den eneste) skaber, når det drejer sig om det, der skal ske til sidst. Det er simpelt hen alt, der bliver berørt, og alting bliver nyt ... Det er ikke et spørgsmål om forbedringer, men om total fornyelse. Fortiden kappes fuldstændig af, og den betingelsesløse 'nyskabelse' knyttes til begreberne 'gammelt' og 'nyt'. For de bevarer på samme tid – paradoksalt nok – et element af identitet. Spørgsmålet om, hvad det betyder, fører ikke til noget. Hvis man alligevel stiller spørgsmålet, henvises man til Gud selv som Skaberen. Den fremtid, der åbenbares, er en virkelighed, man kan stole på. Det er Gud selv, der har beordret, at det skulle fastholdes i skriftlig form ... 'Skriv!'" (Traugott Holtz, *Die Offenbarung des Johannes*, NTD, Göttingen 2008, 134).

Frelsen

Åb 19

Hvordan beskrives frelsen?

Baggrund

Jublen over den store, mægtige by Babylons fald indledes med "Halleluja!" Det er det eneste sted i Ny Testamente, hvor dette udtryk forekommer. At der er forsøgt en tilnærmelse til salmernes sprogbrug i Gamle Testamente, "fremhæver hymnens betydning, som fejrer dommen over denne verdens fjendskab mod Gud (v. 2), Guds herredømmes gennembrud og det fuldkomne liv. Guds frelsende, mægtige herlighed er nu en nærværende erfaring (v. 1b)" (Holtz, *Offenbarung*, 122).

Ved hjælp af de kendetegn, han er beskrevet med (sml. 1,14-16; 2,16; 2,27; 12,5; 17,14), kan rytteren på den hvide hest identificeres som Kristus. Han blev allerede præsenteret og fremstillet som sejrherre inden det sidste, afgørende slag i v. 17-21. Tegnet på sejr er kappen gennemvædet af blod. Det er hans blod, der har gjort Kristus til sejrherre (5,5-13), der har frelst hans efterfølgere (1,5), har rensset deres klæder (7,14) og overvundet anklagerens anklager (12,10-11). Efter invitationen til bryllupsmåltidet (v. 7) følger en invitation til et måltid for de ådselædende fugle (v. 17; sml. Ez 39,17-20). Det er Gud, der bereder begge måltider. Uden antydning af nogen form for kamp skildres dyrets, den falske profets og deres tilhængeres endeligt.

Til fordybelse

Jesu vidnesbyrd (v. 10) giver troende til alle tider optimisme til at holde ud indtil enden (2 Pet 1,19), fordi de holdes oppe af Kristus, der til enhver tid er med dem (Matt 28,20).

Til eftertanke

"Halleluja! Herren, den Almægtige, hersker." – "Verdensherredømmet er nu Vorherres og hans søns, og han skal være konge i evighedernes evigheder: Herrernes Herre, verdenernes Gud. Halleluja!" (Fra Händels "Messias").

De tusind år

Åb 20,1-6

Hvad sker der i løbet af de tusind år?

Baggrund

Han, der identificeres med fire navne (dragen, slangen, Djævelen, Satan), bliver spærret inde i tusind år, så han ikke længere kan agere og forføre mennesker. Tre ting forhindrer ham i at handle: lænker, lås og segl.

Men det er ikke den afslutning, som Gud har tiltænkt ham. Han må løses for en kort stund, for Gud giver ikke dødsstødet til en lænket eller indespærret Satan. For at kunne udføre en retmæssig dom bør man give modstanderen mulighed for at forsvare sig.

Når dommen overlades til de hellige, får de ikke kun – som i Dan 7,22 – ret til at have del i Guds domshandling som objektive vidner. De er derimod aktive medvirkende i dommen, hvilket også er grunden til, at de ikke befinder sig foran tronen, men tager sæde på tronen.

Til fordybelse

"Mellem den første og den anden opstandelse er Kristus og de hellige sammen i Himmelen i tusind år. I denne tid vil de ugudelige døde blive dømt. Jorden er øde og tom, der er ingen levende menneskelige beboere, kun Satan og hans engle. Ved slutningen af de tusind år vil Kristus med de hellige og den hellige stad stige ned fra Himmelen til jorden. Da vil de uretfærdige døde blive oprejst og sammen med Satan og hans engle omringe staden, men ild fra Gud vil fortære dem og rense jorden. Universet vil således blive befriet for synd og syndere for altid" (SDA "Tro og lære", paragraf 26).

Til eftertanke

Lange forklaringer kan være dræbende, korte forklaringer gengiver sjældent helheden. Gud giver sig tid – tusind år – til at forklare sine beslutninger, så de kan forstås.

Domsafsigelsen

Åb 20,7-15

Hvad kan man finde i Livets bog?

Baggrund

Satan kommer ikke fri før efter de tusind år – og slet ikke ved egne kræfter.

Ez 37: Israels opstandelse og det messianske rige	Åb 20,4-6: Tusindårsriget
Ez 38-39: Gogs angreb og hans tilintetgørelse	Åb 20,7-10: Gogs og Magogs angreb
Ez 40-48: Nyt tempel, den hellige by og det hellige land	Åb 21-22: Ny skabelse, det ny Jerusalem

Når der i vers 15 tales om "at findes" (fandtes), så forudsætter dét at kunne finde eller ikke at kunne finde, at noget er skjult eller tilsløret. Ingen kender navnene i bogen. Nogle af dem, der står der, ville man ikke have forventet dér, og nogle af dem, man ville have forventet, mangler. Guds afgørelser med hensyn til frelse eller fortabelse er ikke altid sammenfaldende med det, vi ville have gjort.

Til fordybelse

"At være fordømt i ildsøen varer så længe som Guds og Lammets kongeværdighed kræver det og Guds tjenere er forherliget. Aldrig igen vil der åbnes op til en ildsø i den nye verden af frelse. Afsnittet om fuldendelsen (Kap. 21-22) udelukker enhver mulighed for dette, tværtimod udelukker det det endegyldigt" (WStB, Adolf Pohl, Johannes' Åbenbaring, 1969, 507).

Den evige ild brænder kun, indtil Gud har skabt den nye himmel og den nye jord. I Guds nye verden er der ingen reminiscenser fra den tidligere. Det gamle er forbi for evigt.

Til eftertanke

Som havets sand. – Johannes beskriver Satans kampfæller som en talrig skare af mennesker. Hvordan kan budskabet om Guds endegyldige sejr være et ord fyldt med håb i en tid, hvor det onde synes at have overtaget?

Nyskabelsen

Åb 21,1-7

Hvad er kendetegnende for den nye himmel og den nye jord?
Hvad er det egentligt nye?

Baggrund

Vers 1 understreger, at alt det gamle, den første himmel og den første jord, er forsvundet, og havet er ikke mere. Det gamle skaberværk er fuldstændig væk. Det nye har ingen forbindelse til det gamle; det bygger ikke på, at verden skulle forbedres eller genopbygges; den skulle afvikles. (Adolf Pohl, *Die Offenbarung des Johannes*, Brockhaus 1969, 522).

Guds bolig hos menneskene (v. 3) trækker paralleller til Guds tilstedeværelse i Åbenbaringsteltet: det er et udtryk for et nært fællesskab og en oplevelse af at fornemme Gud med alle sanser.

Til fordybelse

Når der i vers 1 står, at havet ikke er mere, kan det være en hentydning til kap. 13,1, som fortæller om dyret, der stiger op af havet. Dyret repræsenterer gudsbespottelse, forførelse, forfølgelse og mord. Havet er ifølge 20,13 opholdssted for de døde, der efter den sidste dom er dømt til den anden, evige død.

Til anvendelse

"På den nye jord, hvor retfærdighed bor, vil Gud skabe et evigt hjem for de genløste i fuldkomne omgivelser, hvor de skal eje evigt liv, kærlighed, lykke i hans nærværelse, og hvor de stadig skal modtage undervisning fra ham. Gud vil selv bo hos sit folk, og lidelse og død er forsvundet. Den store strid er til ende, og synden eksisterer ikke mere. Alt, fra det levende til det livløse, erklærer, at Gud er kærlighed, og han skal herske for evigt. Amen" (SDA "Tro og lære", paragraf 27).

Til eftertanke

"Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til" (2 Kor 5,17).

Den gyldne stad

Åb 21,9-22,5

Hvordan bruges tallet 12?

Baggrund

Synet vedrørende den nye skabelse fortæller sig ikke i detaljerede beskrivelser af naturen, men er mere rettet mod en befæstet by. Det, der skal komme, er ikke et af civilisationen uberørt paradys, men hensigten med nyskabelsen er derimod det direkte møde med Gud. Det synes utopisk, at en by skulle have ens mål i såvel længde, bredde som højde. Her skal man tænke på det Allerhelligste i det jødiske tempel – stedet med Guds nærvær. Det havde form som en terning. "Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem ..." (21,3).

Det ukendte nye bliver forbundet med noget gammelt og velkendt. Den nye by har derfor et gammelt navn: *Det ny Jerusalem* (21,2). "En linje, der begyndte tusind år før Kristus og overlever alle politiske og religiøse katastrofer, ja selv himlens og jordens undergang, dukker op ved fuldendelsen, netop for dér at finde sin opfyldelse" (WStB, Adolf Pohl, a.a.O., 525).

Til fordybelse

Hvis man tager beskrivelsen af det nye Jerusalem bogstaveligt, får man snart forklaringsvanskeligheder. Da budskabet i Johannes' Åbenbaring i høj grad udtrykkes i billeder, bør man også på dette punkt tage hensyn til symbolikken. Målene er fyldt med teologi: Byen er 12.000 stadier, dens mure er 144 alen (12 x 1.000 og 12 x 12). Materialerne (guld og ædelstene) beskriver de frelstes fuldkomnethed, de åbne porte er et udtryk for, at der ikke længere består nogen fare for fjendtlig invasion.

Til anvendelse

Hvad er det, jeg først og fremmest tænker på i forbindelse med det nye Jerusalem?

Er det de ydre omstændigheder for livet på den nye jord, eller er det det personlige møde med min frelser?

Efterskrift

Åb 22,6-21

Howdan understreger efterskriftet bogens guddommelige autoritet, dens evige aktualitet og dens gyldighed?

Baggrund

"Efterskriftet understreger først og fremmest bogens guddommelige autoritet (v. 6-9), dernæst dens aktualitet (v. 10-17) og sidst, men ikke mindst, dens normative betydning for menigheden (v. 18-21). I hvert afsnit lyder der flere stemmer og især Herrens eget, vældige udsagn: 'Se, jeg kommer snart' (v. 7.12.20). Ordet 'komme' gentages henimod slutningen (syv gange; de fem af gangene i v. 17 og 20), så de virkelig slår bogens tema fast i ens bevidsthed" (WStB, Adolf Pohl, a.a.O., 561).

Til fordybelse

Sammenhængen med bogens åbning er ikke til at tage fejl af. Som en ramme omkranser efterskriftet og kap.1,1-3 bogens indhold, og dermed fremstår bogen som en sammenhængende helhed. Temaerne forstærkes og uddybes hen imod slutningen.

1,1 Fire autoriteter: Gud, Kristus, en engel, Johannes	22,6-9 Fire autoriteter og supplerende detaljer
1,1 " ... hvad der snart skal ske"	22,7 "Jeg kommer snart"
1,2 "... alt det, han har set"	22,8 "Jeg har hørt og set dette"
1,3 " ... hører ... og holder fast ved .."	22,7.18-19 " ... hører ... og holder fast ved ... " plus uddybning
1,3 " tiden er nær"	22,10-16 " ... tiden er nær ... " plus uddybning
1,3 "Salig er den, som hører ..."	22,14.17 "Salig er den, som hører ... " plus uddybning

Resumé

Den nye skabelse er ikke bare en fornyelse af den gamle. Alting bliver nyt. Gud viser sig derved som retfærdig dommer og kommer sine frelste så nær som aldrig før.

Spørgsmål til drøftelse

Indledende
spørgsmål

"Alt det, der har en begyndelse, har også en ende" (citat fra filmen *Matrix Revolution* fra 2003).

Hvordan lever I med den forestilling, at alt det, vi er omgivet af, engang får en ende?

Åb 20,1-6

Hvilken rolle spiller de tusind år i frelseshistorien?

Åb 21,1-7

Hvad synes I særlig godt om i disse vers?

Hvordan forstår I udtrykket "alting nyt"?

Åb 21,9-10

Hvis byen Jerusalem skal være et billede på Jesu menighed, hvad skal beskrivelsen af den så udtrykke? (ædelsten, porte, mur, mål, stråleglans...)

Uddybende
spørgsmål

Den nye skabelse er fuldstændig ny og ikke en forbedring af den gamle verden. Hvorfor kan det alligevel betale sig at engagere sig i denne verden?

Åb 22,6-7

Har I i løbet af dette kvartal fået ny indsigt ved at studere Johannes' Åbenbaring?

Hvad har i bekræftende fald været af betydning for jer?